

Мислите за случилото се продължиха да измъчват двамата съпрузи Годхънт и на следващия ден.

Още от ранни зори Трой и Селесте излязоха от имението “Джейвика” с намерението да започнат първия си работен ден в околността отговорно и целеустремено. Уви, докато стигнат с колата си до възвишенията в северните покрайнини на града, темата за странното изчезване на Матео и Тайен се превърта неведнъж не само в съзнанията им, а и в разговорите им. Не че беше неочаквано – той и тя бяха известни със своята загриженост и съпричастност, пък и случаят беше тясно обвързан с тях. Допълнителни хладни тръпки у тях пораждаше и споделеното усещане, че предната нощ някой ги бе наблюдавал в спалнята им.

Мъжът и жената успяха да се поразсеят леко чак когато се впуснаха в същинската си археологическа дейност. Тя щеше да се осъществи на едно конкретно гористо възвишение, което, за разлика от някои други подобни наоколо, не беше просто природно формование. То представляваше могила, под която според съпрузите се криеше истината за важни и тайнствени моменти от миналото на околността – онова минало, датиращо много, много преди създаването на самия Уест Порт.

На обекта вече ги чакаха десетки хора – някои от тях млади археолози, а други хора, които щяха да помагат в копаенето. В статута си на опитни ръководители Селесте и Трой разпределиха всички в отделни сектори – така работата щеше да протече по-бързо и по-ефективно. Те двамата пък се присъединиха към онзи сектор, който се явяваше централен на другите – така останалите хора щяха да могат по всяко време да осъществят контакт с тях.

До към девет-десет часа времето тук беше приятно прохладно, а ароматът на околните гори и лекият бриз на близкото море допълваха свежото усещане. Ала малко преди единадесет слънцето вече бе огряло дотолкова това оголено късче от света, че морният пек бе неминуем. Затова около единадесет и половина ръководителите Годхънт изпратиха всички, включително и себе си, в заслужена почивка под сянката на заобикалящите ги дървета.

А по време на същата тази почивка Трой и Селесте неочаквано се натъкнаха на нещо любопитно, което можеше да е от голяма полза за изследването им. Случи се по време на техния разговор по премесени теми...

- Добре, тук явно е имало каменна постройка... - констатира Селесте докато наблюдаваше картата на околността в ръцете си, с някои конкретни детайли, допълнени с молив отгоре. – И ми се струва, че етажите са били два.

- Предполагамата конструкция не ми изглежда като нищо, което изучените индианци от древността биха направили – допълни Трой, загледан в същото. – Но не прилича и на строителство от последните векове, в които континента е населен и от хората отвъд океаните. Знаеш ли, бих казал казал, че може би вече имаме своето потвърждение, че сме на път да изследваме нещо *съвсем ново!*

- Не очаквах да имаме този късмет още от първия ден – отбеляза Селесте и се подсмихна леко, после сви картата и я прибра в джоба си. – Но ще разберем повече в следващите дни. А сега малко да си починем. И да проучим това-онова.

Бе ясно, че акцента в нейните думи беше повече върху проучването, отколкото върху почивката. Също както бе ясно, че отново ставаше въпрос за същия онзи случай с Матео и Тайен, който измъчваше и тях, и други от града.

Селесте отиде да седне на един паднал кух дънер, а нейния съпруг се настани до нея. И двамата извадиха своите хиперфони и се вгълбиха в тях.

- Амбър все още не ми е видяла съобщението, което ѝ пратих сутринта – каза

тихо и колебливо жената.

- Странно, очаквах че конкретно с нас двамата ще е готова за кореспонденция по всяко време.

- Кой знае колко неща са ѝ на главата... и то не само във връзка със случая с Матео. За който е време, мисля, да проведем свое разследване.

- На от къде бихме могли да започнем? – почуди се мъжът. – Имаме ли въобще каквато и да е идея кой би могъл да си играе така с животите на няколко човека, сред които и моя?

Почувства се някак иронично да изрича тези думи. А в мълчаливия поглед на Селесте, който тя веднага му метна, се прочете, че двамата се бяха замислили за едно и също нещо. Едно и също нещо, обвързано с тревожни факти от миналото, които Трой дори изрече трепетно на глас, клатейки глава:

- Не... не искам да вярвам, че случилото се в залата може по някакъв начин да е обвързано с експериментите, които онази безскрупулни извънземна раса си направиха с мен в първите двадесет и шест години от живота ми... и каквито през годините са правили и с толкова много други невинни хора...

- Не искаш да повярваш, че може да си имаме работа с нечовешки интелект като този на невояните, които винаги са с няколко крачки през човечеството... или че може вече да е твърде късно за Матео и Тайен ако и те двамата вече са се озовали в друго време, в което са били принудени да се живеят изкуствено наложения им нов живот? Живот сато... твоя, когато същите тези извънземни са те отвлекли още като бебе и са те пратили в Троя...

Трой преглътна с тежест в гърлото, когато неговата любима доразви неговото изказване (разбира се, с деликатен тон, защото знаеше, че прави стъпки из чувствителна за мъжа си тема). И по точно представи неговите собствени мисли, засягайки и позната и на двама им истина от миналото. Към която мъжът нямаше как сега да не добави:

- С тази разлика, че аз, макар и насила изпратен в друго време, далеч от семейството си, израстнах сравнително добре, чувствайки се като част от троянците – все пак си няхах и идея, че реално не съм роден като един от тях. Нито пък родителите и другите ми днешни близки помнеха каквото и да е за съществуването ми. Но Матео и Тайен... при тях е друго. Те си имат живот тук, в този свят и в това време. Толкова много хора, които държат на тях. Да бъдат двамата откъснати от всичко това в името на поредния от десетките трудно обясними и до ден днешен планове на невояните... звучи горчиво немислимо.

И двамата със Селесте въздъхнаха. И останаха мълчаливи, загледани в произволни точки. Излязоха от унеса си чак когато единия от младите археолози – пъргаво слабо момче с къси къдрави коси и очила – се приближи към тях. Загледа ги трепетно с кафявите си очи и им рече:

- Трой, Селесте... Простете, но бях много любопитен и продължих да работя дори и когато започна почивката. Защото малко преди нея аз и другите от моя сектор започнахме да усещаме, че приближаваме... нещо различно. Но то се оказа по-изумително, отколкото някой би очаквал! Трябва да дойдете да видите!

Съпрузите Годхънт, докоснати от върнение, се изправиха и последваха момчето. То ги заведе недалеч оттук, където сред разкопките в един от западните сектори, не много далеч от гореспоменатата двуетажна постройка, действително имаше... нещо покъртително неочаквано.

Подаваше се съвсем леко измежду пръстта, но очертанията му бяха достатъчно ясни, за да втрещат ръководителите на разкопките със същността си – възприета от двамата по съвсем различни начини, всъщност:

- Но това... това е... Изглежда като... - Трой промълвяваше тихо всяка дума без да откъсва изцъкления си поглед от изобразеното доста детайлно върху специфична позлатена повърхност лице, наподобяващо маска. – Саркофаг в древноегипетски стил!? В Америка!?

А Селесте, дори още по-разтреперана и някак пребледняла, запремига и прошепна:

- И то в стил, който едва вчера сутринта съвсем изненадващо открих и на... обекта в Мари – зяпна с озадачение Трой и извика: - Скъпи, осъзнаваш ли какво ти казвам? В два поредни дни подобен нетипичен за изучаваните археологически пластове саркофаг просто ей така се появява на две коренно различни места от света!

Докато някои правеха изненадващи и крайно нелогични на пръв поглед открития, в друга част от града Кейлъб Годхънт, макар и наказан, хич не си губеше времето.

Да му се налага да си стои само въщи за няколко дена не го възпираше от това да се наспи до късно (лятна ваканция беше, все пак). Нито пък сънено и без да си дава никакъв зор да си вземе един сутрешен душ, а после да си направи приятно и топло сутрешно (всъщност, почти обедно) кафе, с което да се настани на дивана пред огромния телевизор в хола. Където въпреки че употребата и на това електрическо устройство му бе забранена, пак да прекара известно време в сравнително приятно занимание – разглеждането на новия брой на един от малкото останали локални вестници, които към днешна дата все още се разпространяваха и в печатен вариант – “West Port Chronicles”.

Кейлъб можеше да наруши правилата по всяко едно време, но не искаше – знаеше, че ако го хванат наказанието щеше да стане още по-сурово (макар и да не беше сигурен колко сурови биха могли да бъдат двама инак тъй добродушни хора като Трой и Селесте). Стигаше му просто да се наслаждава на другите удобства, които едно толкова голямо имение от квартала на богатите предоставяше на жителите си.

Или поне докато не го изкушиха.

Започна се с появата на неговия стар приятел и съученик Тод Кенеди от другата страна на голямата балконска врата. Последвано от широката усмивка на въпросния и потропване на стъклото.

Кейлъб, въпреки изненадата си, също се ухили. Изправи се и отиде да отвори вратата с думите:

- Тод, човече... Какво правиш тук!?

- Когато сутринта старата ми дружка от имението “Джейвика” ми писа, че е наказан и няма да присъства на планираният още от началото на лятото 24-часов купон в близкото имение Гордън... ми стана много жал! Нямахме как да не дойда и да не те измъкна от неволите на затвора ти, приятелю!

Новопоявилото се атлетично, русоляво момче потупа другият младеж по рамото. Отново му се ухили със своята широка усмивка и изрядно бели зъби, а в магнетичните му сини очи се появи проблисък.

Кейлъб се засмя и размахна с ръка.

- Сори, мой човек, но ще трябва да те разочаровам. Имам желание да дойда на купона, но не ми се мисли какво ще стане наказанието ми ако пак сгафя. Все пак именно *заради купон* в момента съм се докарал дотук.

- Ама какъв купон беше само, а? - отбеляза другото момче с отнесен, доволен поглед и съзнание, припомнящо си по-предната нощ. – След като си способен да правиш подобни жестоки веселби не си и най-малко извинен да отказваш да

присъстваш на веселяшкото събитие на годината! Нима всеки ден Савана Гордън допуска толкова много хора в дома си?

Кейлъб се замисли. Една идея мигом се появи в съзнанието му и го подтикна още повече да пожелае да присъства на въпросното тийн събиране. И не само той.

- Хм... Савана Гордън... - притвори леко очи и се подсмихна. Погледна през прозореца към съседния имот, пое си въздух и каза – Е, добре. Ще дойда с теб. Но само при едно условие - да вземем и новото съседско момче, което и двамата познаваме много добре, а на теб той дори ти е и роднина. Брейди!

- Брейди ли? – ококори се Тод. – Сериозно ли мислиш, че на доста свитият ни общ племенник ще му хареса да присъства на такова диво парти?

- Имам някои поводи да вярвам... че ще му хареса.

- Е... ОК тогава. Но ти ще го изпращаш обратно до вкъщи ако през нощта го хване шубе от набитите отворковци и реши да си тръгне още преди да сме стигнали до кулминацията на купона!

- Аз самия няма да оставам до кулминацията – Кейлъб присви вежда и дебело подчерта. – Ще се опитам да си прибера преди Трой и Селесте да са си дошли – току-виж не разбрали, че съм избягал, за да отида на нов купон.

- Ех, жалко... Но ти ще изгубиш! – Тод отново потупа приятеля си, този път по гърба, след което го поведе със себе си навън. – Хайде, ще влезем тайно в съседния имот през онзи таен проход сред шубраците, през който като малки влизахме да си играем в двора на онази зловна старица, която живееше там преди предишното семейство. Още не са го поправили, нали?

- Не – кимна Кейлъб и изведнъж премига неколнократно. - Чакай, ти всъщност от къде влезе в моя имот? Има ли други тайни дупки в имението “Джейвика”, за които да не знам? Пазачът на входа щеше вече да е докладвал на Трой и Селесте, че си дошъл – а на мен за няколко дена ми е забранено да се виждам с хора без тяхното съгласие.

- Ами... - Тод прехапа устни. - ... да речем, че съм прескочил тайно оградата като съм се покатерил на едно дърво.

- Уха... Закоравял престъпник ще стане от теб някой ден!

- Буйна кръв кипи у мен, признавам! Ще да съм го наследил от родителите си! – пошегува се през смях Тод, сетне той и приятеля му навлязоха във въпросния шубрак, в който от около две десетилетия се бе образувала дупка, свързваща този имот със съседния.

Да преминат от другата страна не като деца, а като големи тийнейджъри се оказа по-сложно за момчетата, отколкото им се искаше. Но мисията в крайна сметка се оказа успешна – минути по-късно те двамата вече се прокрадваха из задния двор на обширното имение, понастоящем носещо името Ейбрамс. Благодарение на вчерашния си престой тук Кейлъб вече знаеше кой е прозорецът към стаята на Брейди – затова се загледаха именно натам, когато Тод написа на самия него едно бързо съобщение.

Младият наследник на Джоел се показва на същия този прозорец облещен.

- Какво правите тук?

- Слез тук и ще ти обясним.

Брейди се поколеба, но накрая се съгласи. Затвори прозореца и само след минутка вече се намираше в същия този заден двор, гледайки колебливо към своите роднини. В отговор на което Тод с приповдигнато настроение извика:

- Отиваме на купон!

- На... купон? – очаквано, момчето се изненада. Мерна въпросително Кейлъб. Някои от вас не сте ли наказани?

- Ами... да. Но копнежът е твърде голям. Все пак иде реч за отдавна

подготвяно диво парти в дома не на кого да е, а на... Савана Гордън!

Брейди потрепна. Видя специфичното присвиване на погледа на ухиления до уши свой братовчед Годхънт, с което той му правеше ясен намек. На младият Ейбрамс му се прииска да отговори пълноценно, но на този етап не желаше да разисква чувствата си към Савана пред повече хора, дори пред другия си присъстващ чичо-връстник, Тод. Затова се опита да се измъкне по друг начин:

- Не знам защо сте се сетили точно за мен. Обикновено нямам място по такава купони.

- И аз това казах на приятелчето тук, но той държеше да те викнем – отбеляза Тод и погледна към Кейлъб, който пък потупа общият им племенник по рамото и му каза:

- Защото мисля, че и ти имаш нужда малко да се поразчупиш, Брейди. Тъкмо си се завърнал в града, в който почти никой не те е виждал откакто си пораснал млад мъж. Кой знае колко ще ги се изкефят някои от старите ни познати от детството. Някои може даже да ти се изкефят понече, отколкото ми се струва, че очакваш...

Пак се усмихна специфично и притвори очи, а изражението и намекът му отдалеч крещяха “Савана” – или поне за тези, които бяха запознати с тръпката на Брейди по нея, към които Тод явно не принадлежеше.

Самия Брейди, докато се опитваше да откаже на своите роднини и приятели, изпитваше и същевременно силната нужда просто да се впусне в това непланирано предизвикателство. Идеята да получи възможността да присъства на шур купон на популярните момичета и момчета за първи път в живота си сама по себе си бе доста примамлива. Но този купон да се проведе в дома на Савана Гордън... е, това вече несъмнено докарваше съвсем различни огнени трепети у младият Ейбрамс.

Може би затова и той не успя да удържи на изкушението. Пое си дълбоко въздух и, надявайки се накрая да не съжالياва, извика:

- Добре! Идвам с вас!

Другите две момчета се зарадваха и го прегърнаха през рамо от двете страни. Тримата тръгнаха към дупката между имотите, за която самия Брейди чак сега за първи път разбра, а щом се промушиха през нея се насочиха и към същото онова място от високата ограда, където Тод бе влязъл тук на идване. За радост от вътрешната страна бе далеч по-удобно да се повлече стълба, която да се опре на оградата и прескачането ѝ да е лесно като детска игра.

И така, озовали се на улицата зад имението “Джейвика”, все още колебливият Кейлъб и доста по-колебливият Брейди последваха Тод към неговият лъскав модерен кабриолет с отворен покрив. Качиха се на него и, разбира се, с типичната за едно самоуверено момче като младия Кенеди твърде висока скорост се насочиха към дома на Савана Гордън. С надеждата у двама от тях никой от по-възрастните да не разбере за това...

За което, както вероятно се очаква, нямаха късмет. Защото да преминат с такава бясна скорост по улиците на лъскавия богаташки квартал нямаше как да не привлече погледите на някои от другите хора, намиращи се наоколо. Включително и този на една жена, която тъкмо караше своята кола по посока на имението Ейбрамс, когато ненадейно по перпендикулярната улица на нейната профуча кола, в която се намираха както Кейлъб Годхънт, така и двама нейни роднини по кръвна линия – внукът ѝ Брейди и племенникът ѝ Тод.

Тримата младежи така и не забелязаха Рут Ейбрамс, но тя много добре забеляза тях. Което я накара да присвие усъмнено очи и да се отклони от заплануваната си посока, за да ги последва.